

ind og have været i Statsbanernes Arbejde i mange Aar.

Jeg skal til Belysning af det Forhold, jeg her vil omtale, anføre, at hvis en Arbejdsmand arbejder hos en eller anden Gaardmand eller anden Arbejdsgiver, som er i Besiddelse af et Befordringsmiddel, og han, efter at have været der i længere Tid, siger til Arbejdsgiveren: Jeg skulde dette eller hint Sted hen paa Søndag, var det ikke muligt, at du kunde laane mig din Befordring, saa vil sikkert denne Arbejdsgiver svare: Min Befordring staar til din Raadighed! Jeg vil nu henstille til den højtærede Minister for offentlige Arbejder, om ikke Statsbanerne kunde stille sig paa en lignende Maade overfor de nævnte 2 Klasser af Arbejdere indenfor Statsbanerne. Det er nemlig ikke muligt for disse Arbejdere hos deres Arbejdsgiver at opnaa den Begunstigelse ved en eller anden Lejlighed at faa en Frikørsel, som de vilde kunne erholde, hvis de arbejdede hos en eller anden privat Mand, som selv ejede Befordringsmiddel.

Den anden Klasse, jeg vil omtale, er Arbejderne ved Vognrensningen, i Lampisteriet og lignende Steder. De kaldes Ekstraarbejdere, men de gaa der i mange Tilfælde Aaret rundt, saa at man kan sige, at de paa en vis Maade ere fast ansatte, idet de have deres bestemte Arbejde, men ganske vist ikke mere fast, end at der, saa snart der ikke er noget Arbejde, kan siges til dem: I Dag er der ikke noget Arbejde til jer. Da de nu arbejde omtrent hele Aaret for Statsbanerne, kan der formentlig ikke være noget ubeskedent i, at de ønske at faa nogle Fripas om Aaret. Jeg vil derfor henstille til den højtærede Minister for offentlige Arbejder, om han ikke kunde unde dem indtil 6 Fripas om Aaret, saaledes at de kunne opnaa det samme Gode, som de vilde kunne opnaa, hvis de arbejdede hos en privat Arbejdsgiver, som var i Besiddelse af Køretøj. En Imødekommen af dette Ønske koster i Virkeligheden ikke Statskassen direkte Penge, men det er en Villighed, der vises overfor den vedkommende Klasse af Arbejdere indenfor Statsbanerne.

Den tredie Klasse Arbejdere, for hvem jeg gerne vil opnaa en lignende Villighed fra Jernebaneledelsens Side, er de Kvinder, som gaa paa de store Stationer, hvor Togene begynde og slutte deres Gang. Der gaar der nogle Kvinder, som arbejde for de danske Statsbaner Aar ud og Aar ind, flere have gaaet der mange Aar. Det hedder i

et eller andet Reglement for Statsbanerne, at de ville i visse Tilfælde kunne opnaa et Fripas paa Statsbanerne. Men dersom de søge at faa et Fripas, bliver der som Regel svaret dem, at det foreliggende Tilfælde hører ikke til dem, hvor det har været Meningen, at de kunde faa Fripas. Saadanne Kvinder udføre et meget brydsomt Arbejde for en meget lille Løn. Ved mange af Stationerne begynder det ene Hold Kl. 3 $\frac{1}{2}$ Morgen og arbejder til Kl. 9 Formiddag, og saa begynde de igen samme Aften og arbejde til henved Kl. 12, det andet Hold arbejder midt om Dagen. De, hvis Arbejde falde paa to Tider i Døgnet, maa navnlig om Vinteren have lang Tid Lys Morgen og Aften og lang Tid have Brænde i Kakkelovnen. Deres Fortjeneste er kun 1 Kr. 75 Øre pr. Døgn, og Halvdelen af Arbejdet er Natarbejde. Det Arbejde, de udføre, at befri Vognene for Støv indvendigt og at feje og gøre rent, er dog et Arbejde, som Statsbanerne ikke kunne undvære, men det udføre disse Kvinder for 1 Kr. 75 Øre om Dagen. Jeg vil tillade mig at henlede den højtærede Trafikministers Opmærksomhed paa, om ikke det var muligt, at de i hvert Tilfælde kunde opnaa en Fortjeneste af 2 Kr. pr. Døgn — det er jo ikke noget stort Krav —, og f. Eks. ligesom anden Klasse Arbejdere faa 6 Fripas om Aaret, saa at de ikke, naar de en Gang imellem ville anvende en Fridag til at rejse, selv skulle betale Rejsen af deres i Forvejen knappe Fortjeneste, hvortil kommer, at de desuden eventuelt selv maa skaffe en Stedfortræder. Hvis disse Krav opfyldes af den højtærede Minister for offentlige Arbejder, er jeg vis paa, at de Mennesker, som opnaa dette Gode, ville vise deres Taknemmelighed overfor ham. Saa vidt jeg skønner, er det Krav, som ikke ville koste mange Penge. Naturligvis, hvis Daglønnen skal forhøjes med 25 Øre, vil det jo koste lidt. Men naar man tager i Betragtning, at Halvdelen af disse Kvinders Arbejde er Natarbejde, synes jeg, man ikke kan kalde det ubeskedent, at de ønske 2 Kr. om Dagen og nogle Fripas.

Saa har jeg ligesom saa mange andre ærede Medlemmer her i Tinget et Spørgsmaal af lokal Interesse at fremdrage. Hvorfor skulde ikke ogsaa denne Kreds have lokale Interesser? Det angaar en Station, som de allerfleste sikkert kende, Hinnerup Station. Den har nu i mange Aar været alt for lille, og der har en Gang paa Finansloven været en Bevilling paa 20,000 Kr. til Forarbejder til en Ombygning, der skulde sætte den i mere tidssvarende Stand.